

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Barbory Berkové a soudců JUDr. Markéty Fialové a JUDr. Michala Jantoše ve věci

žalobce: **J. B.**
bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Františkem Tikalem
sídlem Rohanské nábřeží 678/23, 186 00 Praha

proti
žalovanému: **Státní pozemkový úřad**
sídlem Husinecká 1024/11a, 130 00 Praha

za účasti: **obec Bohutín**
sídlem Bohutín 65, 789 62 Olšany

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 7. 2021, č. j. X, ve věci komplexních pozemkových úprav,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

A. Vymezení věci a obsahu podání

1. Státní pozemkový úřad, Krajský pozemkový úřadu pro Olomoucký kraj, pobočka Šumperk svým rozhodnutím ze dne 10. 10. 2018, č. j. X podle § 11 zákona č. 139/2002 Sb., o pozemkových úpravách a pozemkových úřadech, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemkových úpravách“) schválil návrh komplexních pozemkových úprav v katastrálním území Bohutín nad Moravou a v částech katastrálních území Chromeč a Klášterec. Ve vztahu k nyní řešené věci je relevantní část návrhu komplexních pozemkových úprav, v rámci níž má být na jižní straně pozemku parc. č. XA (všechny pozemky uvedené v rozsudku se nacházejí v k. ú. a obci Bohutín), který je ve vlastnictví žalobce, zřízena doplňková polní cesta DC13c. Pozemek, přes který povede, bude označen parc. č. XB a bude převeden do vlastnictví obce Bohutín. Severní okraj pozemku žalobce bude proto posunut více na sever, východní okraj pozemku žalobce bude posunut na západ (tj. dojde k prodloužení a zúžení pozemku žalobce). Současně bude nově vzniklý pozemek žalobce přecíslován na parc. č. XC.
2. Žalobce proti tomuto rozhodnutí brojil odvoláním, které žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 26. 3. 2019, č. j. X, jež zrušil zdejší soud rozsudkem ze dne 24. 3. 2021, č. j. 65 A 26/2019-91. Krajský soud přisvědčil žalobcově námitce nepřezkoumatelnosti, podle které se žalovaný nevypořádal s odvolací námitkou, ve které žalobce zpochybnil existenci veřejného zájmu na vymezení doplňkové polní cesty DC13c. Krajský soud uvedl, že existence veřejného zájmu je stěžejní podmínkou, bez které nelze pozemkové úpravy provést, resp. o nich rozhodnout. Žalobce v podaném odvolání argumentoval tím, že na zřízení navržené cesty není dán veřejný zájem, neboť navržená cesta je slepá a nemůže tak sloužit široké veřejnosti, nýbrž jen úzké skupině vlastníků pozemků v okolí pozemku žalobce. Touto námitkou se žalovaný vůbec nezabýval, proto bylo jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné. Na druhou stranu krajský soud dospěl k závěru, že se žalovaný nedopustil namítané procesní vady. Žalobce totiž nepodal námitku proti soupisu nároků (za tu nelze označit konstatování, že nesouhlasí s navrženou polní cestou přes svůj pozemek), proto také nebyl důvod jej zvat na ústní jednání zabývající se námitkami proti soupisu nároků. Žalovaný nepochybil ani v tom, že nepozval žalobce na ústní jednání konané dne 15. 8. 2017, na kterém byly projednávány nesouhlasy vlastníků s návrhem nového uspořádání pozemků. Zákon o pozemkových úpravách ani správní řád neukládá pozemkovému úřadu povinnost jednotlivé vlastníky pozvat k ústnímu projednání jejich námitek k návrhu. Žalovaný s žalobcem jeho námitky probíral písemně (vzájemně si vyměnili hned několik dopisů, ze kterých vyplývá, že se žalovaný snažil reagovat na námitky žalobce), proto žalobce nemohl být nijak zkrácen na svých právech tím, že nebyl pozván na ústní jednání dne 15. 8. 2017.
3. Žalovaný se věci znovu zabýval a napadeným rozhodnutím opět odvolání žalobce zamítl. Žalovaný v něm zejména uvedl, že doplňková polní cesta DC13c navazuje na polní cestu VC13a, která ústí na pozemní komunikaci č. III/01119. Obě cesty zpřístupňují pozemek žalobce a dále pozemky parc. č. XD, XE, XF, XG, XH, XCH, XI, XJ, XK, XL, XM a XN (*pozn. soudu: uváděna jsou parcelní čísla v původním číslování*). Jedná se o veřejně přístupné účelové komunikace navržené za účelem obhospodařování zemědělských pozemků. Vůči žalobci budou zcela dodržena kritéria uvedená v § 10 zákona o pozemkových úpravách, proto nelze říct, že by byl žalobce návrhem pozemkových úprav poškozen. V průběhu řízení bylo zvažováno, že by mohla doplňková polní cesta DC13c vést v původní trase úvozu přes obecní pozemek parc. č. XO, nicméně tato možnost byla vyloučena s ohledem na požadavek zpřístupnění okolních pozemků, což by z úvozu vzhledem ke strmým svahům nebylo možné. Podle § 2 zákona o pozemkových úpravách se ve veřejném zájmu

mj. zpřístupňují pozemky za účelem racionálního hospodaření. Proto jsou ve veřejném zájmu zpřístupněny také výše uvedené pozemky. Šířka nově navrženého pozemku žalobce, který bude mít tvar lichoběžníku, bude cca 25 m, délka stran bude cca 130 m a 170 m. Nebudou na něm obtížně přístupná místa. Šířka pozemku je dostatečná pro průjezd a otočení zemědělské techniky, tudíž je možné jeho zemědělské obhospodařování i do budoucna.

4. Žalobce se žalobou domáhal zrušení napadeného rozhodnutí a namítal, že:

- žalovaný se navzdory závaznému pokynu krajského soudu nevypořádal s námitkou zpochybňující existenci veřejného zájmu na vymezení doplňkové polní cesty DC13c z důvodu, že se jedná o cestu slepou, která nemůže sloužit široké veřejnosti. Žalovaný totiž do napadeného rozhodnutí doplnil oproti předchozímu rozhodnutí toliko 3 odstavce, ve kterých citoval judikaturu Ústavního soudu (ÚS), aniž by vysvětlil, jaké závěry z ní vyplývají pro nyní řešenou věc. I kdyby však soud dospěl k závěru, že se žalovaný s touto námitkou vypořádal, namítá žalobce, že navrhovaná cesta hájí spíše soukromé zájmy před veřejným zájmem, neboť je slepá a nemůže sloužit k dopravě široké veřejnosti, nýbrž jen úzké skupině vlastníků, jejichž pozemky se nacházejí v okolí pozemku žalobce. K tomu účelu by ale mohla sloužit dosavadní cesta vedoucí po pozemku parc. č. XO, pokud by byla revitalizována. Žalobce má za to, že ve vztahu k navrhované cestě není dodržen ani obecný cíl pozemkových úprav, protože předmětná cesta nepovede ke zlepšení kvality života a harmonizaci vztahů v daném území. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí nezabývá prokázáním veřejného zájmu na realizaci pozemkových úprav a jeho poměřováním se soukromými zájmy žalobce;
- žalovaný se dopustil vady označované jako opomenuté důkazy. Tato vada spočívá v tom, že se nevypořádal s tvrzením žalobce ohledně toho, že navrhovaná doplňková polní cesta DC13c má sloužit toliko soukromému zájmu vlastníků sousedních pozemků, a nikoliv zájmu veřejnému. Dále se žalovaný nevypořádal s důkazy založenými žalobcem jako příloha správní žaloby ze dne 12. 4. 2019 směřující vůči původnímu rozhodnutí žalovaného, konkrétně mapa a fotografie polní cesty vedoucí přes parc. č. XO, z nichž zřetelně vyplývá, že tato polní cesta má dostatečnou šířku, je sjízdná, nenachází se v příkrém svahu ani není zatopená a po vykácení několika keřů může být plně zprovozněna, a tudíž není nezbytné, aby v rámci pozemkových úprav vznikla cesta další, vedoucí jen několik málo metrů od té dosavadní;
- účel polní cesty v současné době plní obecní polní cesta nacházející se na pozemku parc. č. XO, tudíž není nezbytné, aby bylo zasahováno do vlastnického práva žalobce. Bylo by totiž nadbytečné, aby vedle sebe vedly dvě polní cesty;
- nově navržený pozemek žalobce je velmi úzký a znemožňuje jakékoliv rozumné hospodaření na něm. Racionální hospodaření je přitom cílem pozemkových úprav vymezeným v § 2 zákona o pozemkových úpravách;
- vymezení doplňkové polní cesty DC13c na pozemcích žalobce nerespektuje zásadu subsidiarity, dle které se mají využít předně pozemky obecní, až poté ty v soukromém vlastnictví;
- v řízení došlo k procesní vadě, která spočívala v tom, že žalobce nebyl pozván k ústnímu projednání námitek proti soupisu nároků;

- napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, správní orgány obou stupňů pouze formalisticky posuzovaly průběh řízení, avšak s argumenty žalobce se meritorně téměř vůbec nevypořádaly;
 - v řízení nebyly respektovány elementární pilíře práva na spravedlivý proces, tj. zákaz odepření spravedlnosti, právo na odůvodnění rozhodnutí a zákaz svévole a právo na předvídatelné rozhodování.
5. Žalovaný ve svém vyjádření navrhl žalobu zamítnout a odkázal na napadené rozhodnutí. Uplatněné žalobní námitky se totiž shodují s námitkami odvolacími. Žalovaný nad rámec toho zdůraznil, že z ustanovení § 2 zákona o pozemkových úpravách vyplývá, že každá úprava prostorového a funkčního uspořádání pozemků, včetně zabezpečení jejich přístupnosti, za předpokladu splnění všech zákonných podmínek, je provedena ve veřejném zájmu. Ze zákona nevyplývá povinnost odůvodnit existenci veřejného zájmu.
6. Osoba zúčastněná na řízení se k věci nevyjádřila.
7. U ústního jednání účastníci setrvali na svých stanoviscích a zopakovali své argumenty uplatněné v dřívějších podáních. Zástupce žalobce k dotazu soudu uvedl, že původní obecní polní cesta vedoucí přes pozemek parc. č. XO je cesta, která na katastrální mapě, založené ve správním spisu ve složce C, vede skrze lesní porost rostoucí na tomto pozemku. Nejedná se o cestu jižně od lesního porostu, která je na této katastrální mapě rovněž viditelná. Dále žalobce u ústního jednání namítal, že dosavadní polní cesta vedoucí přes pozemek parc. č. XO se nachází v úvozu, avšak největší svah je v místech, ve kterých se nachází pozemek žalobce. Na něj se žalobce dostává podél aktuálního porostu. Pozemky nacházející se vedle jeho pozemku (parc. č. XD, XE a XH) mohou být z dosavadní polní cesty zpřístupněny navzdory úvozu, protože svah už není tak příkrý. Žalovaný ohledně svažitosti cesty vycházel z plánu společných zařízení, ten ale nevycházel z přesných měření sklonu svahu. Žalovaný měl svažitost porovnat s technickými normami, které stanoví, jaký maximální sklon je možný pro zbudování nájezdové cesty. Podle žalobce není svažitost v jiných částech úvozu tak velká, aby bránila zpřístupnění uvedených pozemků. Za účelem prokázání svých tvrzení navrhl, aby soud pořídil znalecký posudek z oboru geodézie. Rovněž navrhl účastnický výslech žalobce, kterým by mělo být prokázáno, že aktuálně jsou pozemky okolních vlastníků přístupné, že na pozemku parc. č. XD se dlouhodobě nehosподаří a že historicky vedla cesta ze severovýchodní strany směrem od Bludova.

B. Posouzení věci krajským soudem

8. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
9. Úvodem krajský soud předesílá, že žaloba musí podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Konkrétní vymezení žalobních bodů tak musí být provedeno přímo v žalobě. Judikatura sice připouští, aby žalobce konkrétně vymezil jednotlivé žalobní body odkazem na listinu obsaženou ve správním spisu, avšak musí se tak stát odkazem na konkrétní děj či okolnosti, které jsou v dané listině zachyceny, nikoliv typovým odkazem na spis nebo jeho část (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb.

NSS). Obecnými odkazy na předchozí podání či na správní spis nebo jeho části totiž žalobce nutí soud, aby vykročil ze své role *nezávislého třetího* a namísto žalobce v jeho dřívějších podáních aktivně hledal argumenty v jeho prospěch (srov. rozsudek NSS ze dne 30. 8. 2018, č. j. 1 Afs 144/2018-37, bod 25). Žalobce v části žaloby nazvané *Právní argumentace v předchozí žalobě* heslovitě uvedl, co bylo jejím obsahem a že na těchto námitkách trvá. Takto ale vymezit žalobní body nelze. Předchozí žaloba směřovala proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 3. 2019, tedy formálně jinému rozhodnutí. Odkaz žalobce v podstatě nutí soud k tomu, aby si předchozí žalobu z jiného soudního spisu nastudoval, porovnal ji s napadeným rozhodnutím a tím zjistil, zdali se jedná o argumentaci stále aktuální (např. zda nedošlo k v řízení k dalším procesním úkonům před vydáním napadeného rozhodnutí, zda svou argumentaci žalovaný věcně neupravil).

10. Soud se proto nezabýval obsahem předchozí žaloby, ale část nynější žaloby nazvanou *Právní argumentace v předchozí žalobě* posoudil izolovaně a v té rovině obecnosti, jak byly jednotlivé žalobní body vymezeny. Současně soud konstatuje, že žalobce nevyzval k odstranění této vady, neboť žaloba obsahovala alespoň 1 žalobní bod a byla projednatelná.
11. Z uvedeného důvodu je nutné již na tomto místě konstatovat, že námitky označené žalobcem v bodě III, části a) pod písm. b) a c) vytýkající absenci odůvodnění a nerespektování elementárních pilířů práva na spravedlivý proces, nelze považovat za řádně uplatněné žalobní body ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Jsou totiž naprosto obecné a není zřejmé, v čem konkrétně by předmětné vady měly spočívat. Soud se jimi proto nebude zabývat.
12. K námitce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí soud uvádí, že podle ustálené judikatury NSS je zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro nedostatek důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat (rozsudky NSS ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, bod 28, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64, body 61 a 66). Správní orgány však nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí.
13. Žalovaný v napadeném rozhodnutí stejně jako v předchozím rozhodnutí identifikoval pozemky, které mají být předmětnou polní cestou ve spojitosti s polní cestou VC13a zpřístupněny (viz výše) a uvedl zákonnou definici pozemkových úprav uvedenou v § 2 zákona o pozemkových úpravách, který stanoví, že „*pozemkovými úpravami se ve veřejném zájmu prostorově a funkčně uspořádávají pozemky, scelují se nebo dělí a zabezpečuje se jimi přístupnost a využití pozemků a vyrovnání jejich hranic tak, aby se vytvořily podmínky pro racionální hospodaření vlastníků půdy. V těchto souvislostech původní pozemky zanikají a zároveň se vytvářejí pozemky nové, k nimž se uspořádávají vlastnická práva a s nimi související věcná břemena v rozsahu rozhodnutí podle § 11 odst. 8. Současně je cílem pozemkových úprav zajištění podmínek pro zlepšení kvality života ve venkovských oblastech včetně napomáhání diverzifikace hospodářské činnosti a zlepšování konkurenceschopnosti zemědělství, zlepšení životního prostředí, ochranu a zúrodnění půdního fondu, lesní hospodářství a vodní hospodářství zejména v oblasti snižování nepříznivých účinků povodní a sucha, řešení odtokových poměrů v krajině a zvýšení ekologické stability krajiny. Výsledky pozemkových úprav slouží pro obnovu katastrálního operátu a jako neopomenutelný podklad*

pro územní plánování“. Nad rámec toho, oproti předchozímu rozhodnutí, uvedl, že obě polní cesty jsou navrženy jako veřejně přístupné účelové komunikace, jejichž účelem je obhospodařování zemědělských pozemků. Ze zákonné definice pozemkových úprav vyplývá, že se pozemky zpřístupňují za účelem racionálního hospodaření ve veřejném zájmu. Tak to mu bylo i v tomto případě. Veřejný zájem je dán na celém průběhu pozemkových úprav. Na návrh pozemkových úprav je proto nutné nahlížet jako na celek, nikoliv na části návrhu vůči jednotlivým pozemkům (str. 10 a 11 napadeného rozhodnutí).

14. Z popsanych úvah vyplývá, že žalovaný vyložil § 2 zákona o pozemkových úpravách tak, že v podstatě každé zpřístupnění pozemků za účelem hospodaření na nich, je prováděno ve veřejném zájmu. Tím implicitně reagoval na námitku žalobce, protože zjevně považuje za nerozhodné, že bude navrhovaná doplňková polní cesta DC13c slepá a že z tohoto důvodu může sloužit jen úzké skupině vlastníků pozemků. Lze uzavřít, že se žalovaný řídil závazným právním názorem krajského soudu a s uplatněnou námitkou se vypořádal. Byť mohl žalovaný své úvahy dozajista více rozvést, jeho úvaha je v rozhodnutí vyjádřena a je přezkoumatelná.
15. Krajský soud se závěrem žalovaného souhlasí. Ze shora citovaného ustanovení skutečně vyplývá, že zpřístupňování pozemků za účelem vytvoření podmínek pro racionální hospodaření na nich, je činěno ve veřejném zájmu. Zákonodárce si byl zjevně vědom enormní složitosti řízení o pozemkových úpravách, a proto tento veřejný zájem v zákoně přímo deklaroval. Jedná se o podobnou úpravu jako např. v zákoně č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), ve znění pozdějších předpisů, který rovněž stanoví, že některé činnosti jsou realizovány ve veřejném zájmu (např. provozování distribuční soustavy, distribuce a výroba elektřiny apod. – srov. § 2 a § 3). Dále lze poukázat např. na § 30 odst. 1 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), který stanoví, že ochranná pásma vodních zdrojů jsou vždy stanovena ve veřejném zájmu. Typově se tedy jedná o zcela jinou úpravu než např. v zákoně č. 184/2006 Sb., o odnětí nebo omezení vlastnického práva k pozemku nebo ke stavbě (zákon o vyvlastnění), na základě které je správní orgán povinen vždy v konkrétní věci sám identifikovat, prokázat a odůvodnit existenci veřejného zájmu. V případě pozemkových úprav totiž zákonodárce tuto otázku vyřešil již v právním předpisu.
16. Žalovaný v napadeném rozhodnutí poukázal na to, že smyslem doplňkové polní cesty DC13c je zpřístupnit konkrétní pozemky za účelem hospodaření na nich. To žalobce v zásadě nezpochybňuje, pouze namítá, že se jedná o zpřístupnění pozemků pouze několika vlastníků, kdy navíc předmětnou cestu budou moci využívat jen oni, nikoliv široká veřejnost. Tyto skutečnosti ale nejsou z hlediska existence veřejného zájmu na zpřístupnění pozemků relevantní. Zákon nestanoví minimální počet pozemků, který je nutné zpřístupnit, aby se dalo hovořit o zpřístupňování ve veřejném zájmu. Stejně tak nestanoví, že by snad navržené polní cesty musely být využívány širokou veřejností. Podle zákonné definice pozemkových úprav může být veřejný zájem i na zpřístupnění několika málo pozemků. Tvrzení žalobce, že nebyl naplněn ani základní cíl pozemkových úprav (harmonizace vztahů v území a zlepšení kvality života) je velmi obecná. Žalobce neuvedl žádné konkrétní argumenty pro svůj závěr. Proto se jím soud nemůže zabývat, což platí i o odkazech na rozsudky Krajského soudu v Brně ze dne 8. 9. 2016, č. j. 30 A 83/2016-102 a NSS ze dne 21. 4. 2016, č. j. 1 As 169/2015-42.

17. Podle názoru krajského soudu je irelevantní, že některé okolní pozemky jsou zpřístupněny (patrně pomocí soukromoprávních institutů). Zákon o pozemkových úpravách je veřejnoprávní normou a obsahuje vlastní nástroje, pomocí kterých má dojít ke zpřístupnění pozemků [srov. § 9 odst. 8 písm. a)]. Jejich smyslem je zpřístupnit pozemky bez ohledu na soukromoprávní skutečnosti. Ty jsou totiž závislé na vůli dotčených osob (zejména smluvních stran) a nemusí být zárukou stabilního řešení (zpřístupnění pozemků). Koneckonců civilní soudy často řeší soukromoprávní spory o přístup k pozemkům. Řízení o pozemkových úpravách je velmi složité a nákladné. Jeho cílem je vyřešit mj. zpřístupnění pozemků i do budoucna tak, aby nemuselo v budoucnu takové řízení probíhat znovu. Takové záruky soukromoprávní instituty zajišťující přístupnost pozemků neposkytují. Ze stejného důvodu je též irelevantní, zda se na pozemku parc. č. XD aktuálně hospodaří či nikoliv. V budoucnu to totiž nelze vyloučit. Proto je i na tento pozemek nutné zajistit přístup po veřejně přístupné komunikaci. Naprosto bez významu je též skutečnost, zda v minulosti vedla cesta od Bludova či nikoliv. Soud totiž vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (srov. § 75 odst. 1 s. ř. s.). Jelikož jsou žalobcem uvedené skutečnosti irelevantní, neprovedl soud navržený účastnický výslech žalobce, který je měl prokázat.
18. V řízení bylo prokázáno, že původní polní cesta vedoucí přes pozemek parc. č. XO se nachází v úvozu a s ohledem na strmé svahy okolo není zpřístupnění okolních pozemků z této cesty možné (srov. vypracovaný plán společných zařízení z 11/2016, který je součástí správního spisu, ze kterého žalovaný vycházel, srov. str. 9 napadeného rozhodnutí). Výrazný svah je viditelný rovněž na fotografiích založených ve správním spise (složka C, příloha podání žalobce ze dne 20. 5. 2018) a také na fotografiích provedených jako důkaz při ústním jednání (zejména fotografie č. 3 až 7 na čl. 19 až 20 soudního spisu; *pozn. soudu: ty soud provedl pro vytvoření lepší představy o situaci v území*). Bylo tak prokázáno, že původní polní cesta vedoucí přes pozemek parc. č. XO nemůže plnit totožný účel jako nově navržená doplňková polní cesta DC13c. Rovněž je vhodné poznamenat, že dosavadní cesta vedoucí přes pozemek parc. č. XO je zaniklá, což v žalobě připouští sám žalobce. Žalobce se sice snažil zpochybnit míru svažitosti a podklady, ze kterých žalovaný ve svém rozhodnutí vycházel, avšak tuto námitku uplatnil poprvé až při ústním jednání. V žalobě v souvislosti se svažitostí namítal pouze to, že se žalovaný s fotografiemi zachycujícími mj. svažitost jako s důkazem nevypořádal – vada opomenutých důkazů. To je ale zcela odlišná námitka. Lze tak uzavřít, že námitka zpochybňující svažitost terénu byla uplatněna až po koncentraci řízení podle § 71 odst. 2 s. ř. s., proto se jí soud nezabýval včetně navržených důkazů.
19. Ani námitka tzv. opomenutých důkazů není důvodná. Jak správně uvedl žalobce, správní orgán nemusí provést všechny navržené důkazy (srov. § 52 správního řádu). Pokud je však neprovede, je povinen vysvětlit, proč se tak stalo (v tomto směru soud odkazuje na judikaturu uvedenou v žalobě). Vada opomenutých důkazů rozhodně nemohla nastat z toho důvodu, že se žalovaný nevypořádal s námitkou žalobce, že navrhovaná doplňková polní cesta DC13c má sloužit toliko soukromému zájmu vlastníků sousedních pozemků, a nikoliv zájmu veřejnému. Jedná se totiž o tvrzení, nikoliv důkaz. Navíc jak je uvedeno výše, žalovaný se jí věnoval dostatečně. S žalobcem soud nesouhlasí ani v tom, že by se musel žalovaný vypořádat s mapou a fotografiemi, které žalobce přiložil jako přílohu žaloby ze dne 12. 4. 2019. Tyto důkazy totiž v řízení samotném nebyly navrženy. Povinnost vypořádat se s nimi rozhodně nevyvstala ani z toho důvodu, že byly navrženy v předchozím soudním řízení. To je totiž odlišné od řízení správního a netvoří s ním jeden

celek. Žalovaný by byl povinen tyto důkazy podle § 78 odst. 6 s.ř. s. zahrnout mezi podklady teprve za situace, kdy by je soud provedl k důkazu a učinil z nich konkrétní skutková zjištění. Soud se jimi v předchozím řízení ale nezabýval, protože zrušil první rozhodnutí žalovaného pro nepřezkoumatelnost.

20. S žalobcem lze souhlasit, že se žalovaný výslovně nezabýval poměřováním veřejného zájmu na zpřístupnění pozemků a vlastnickým právem žalobce. Žalovaný nicméně v rozhodnutí poukázal na judikaturu správních soudů a ÚS, ze které jednoznačně vyplývá, že právní úprava předpokládá, že je téměř nemožné docílit plného souhlasu všech vlastníků. V tomto případě však nezbyvá vlastníkům v menšině než provedení pozemkových úprav respektovat. A to jednak proto, že souhlas dali vlastníci představující požadovanou většinu výměry zahrnutých pozemků, ale také s ohledem na veřejný zájem na provedení pozemkových úprav; především však i proto, že by podle požadavků přiměřenosti, vyjádřených v zákoně o pozemkových úpravách, neměli být zasaženi na svých právech podstatným způsobem, neboť i k jejich prospěchu byly pozemkové úpravy plánovány a provedeny. Každý vlastník nemovitostí vstupující do pozemkové úpravy proto musí akceptovat nově nastolený stav, bylo-li ho dosaženo správným procesním postupem a byly-li současně dodrženy zákonem stanovené podmínky, omezení a regulativy (str. 11 napadeného rozhodnutí a judikatura tam uvedená). Z těchto úvah při současném zvážení jasně vysloveného závěru, že dosavadní cesta vedoucí přes pozemek parc. č. XO nemůže sloužit stejnému účelu a že budou zcela naplněna kritéria uvedená v § 10 zákona o pozemkových úpravách, zřetelně vyplývá, že žalovaný měl za to, že zájem na provedení pozemkových úprav převáží nad zájmem na zachování dosavadního stavu. Ani ohledně této otázky nelze napadené rozhodnutí považovat za nepřezkoumatelné.
21. Krajský soud nepřisvědčil ani námitce, podle které má být nově navržený pozemek žalobce velmi úzký, což znemožňuje jakékoliv hospodaření na něm. Tato námitka totiž byla uplatněna obecně a žalobce nepodpořil svůj závěr žádnými podrobnějšími argumenty. Žalovaný se jí zabýval na str. 12 napadeného rozhodnutí a dospěl k závěru, že šířka 25 m bez přítomnosti obtížně přístupných míst je pro hospodaření (průjezd zemědělské techniky a její otočení) zcela dostačující. Krajský soud považuje úvahu žalovaného za logickou a srozumitelnou. Rovněž je nutné poznamenat, že vůči žalobci budou bezesbýtku dodržena kritéria uvedená v § 10 zákona o pozemkových úpravách, jejichž cílem je zaručit, že dotčené osobě nebude pozemkovými úpravami způsobena zásadní újma (srov. např. rozsudek NSS ze dne 13. 2. 2009, č. j. 7 As 26/2007-278). Dosavadní a nově navržený pozemek žalobce se nacházejí ve stejných místech, mají stejnou výměru a cenu (blíže srov. str. 8 napadeného rozhodnutí).
22. Ani námitka porušení zásady subsidiarity při vymezování doplňkové polní cesty DC13c není důvodná. Podle § 9 odst. 17 věta první zákona o pozemkových úpravách platí, že *„je-li nutno pro společná zařízení vyčlenit nezbytnou výměru půdního fondu, použijí se nejprve pozemky ve vlastnictví státu a potom ve vlastnictví obce“*. V řízení ale bylo prokázáno, že dosavadní polní cesta vedoucí přes obecní pozemek parc. č. XO nemůže sloužit stejnému účelu jako nově navržená doplňková polní cesta DC13c. Proto nebylo možné tuto cestu vést v místech původní cesty (srov. str. 9 napadeného rozhodnutí). Navíc pozemky, pod kterými se bude nově navržená cesta nacházet, budou ve vlastnictví obce, nikoliv žalobce, který nebude existencí komunikace na svém pozemku omezen na vlastnickém právu k němu.

23. Soud se neztotožnil ani s námitkou, dle které správní orgán I. stupně pochybil, pokud žalobce nepozval na ústní projednání soupisu nároků. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce dne 23. 8. 2016 podepsal listinu označenou „*Soupis nároků*“, ve které ručně připsal: „*S příjezdovou cestou po mém pozemku nesouhlasím, k tomuto účelu je p. č. XO*“. Z ustanovení § 8 odst. 1 zákona o pozemkových úpravách vyplývá, že pozemkový úřad zabezpečí vypracování soupisu nároků vlastníků pozemků podle jejich ceny, výměry, vzdálenosti a druhu. Účelem soupisu nároků je přesně identifikovat pozemky, které budou řešeny v rámci pozemkových úprav, stanovit jejich vlastníky, výměru, hranice, cenu, charakter a zjistit případné právní závady pozemku jako věcná břemena, zástavní práva aj. Jinak řečeno soupis nároků má postavit najisto vlastnosti pozemků, které budou následně řešeny v rámci pozemkových úprav a odstranit případný nesoulad mezi stavem skutečným a stavem evidovaným v katastru nemovitostí. Námitka žalobce však z hlediska jejího obsahu zjevně směřovala proti zřízení navržené cesty, tedy proti navrženému plánu společných zařízení ve smyslu § 9 odst. 8 písm. a) zákona o pozemkových úpravách, nikoliv proti soupisu nároků. Lze tak uzavřít, že žalobce žádnou námitku proti soupisu nároků nevznnesl, proto nebyl důvod zvát jej na ústní projednání námitek, které se konalo dne 15. 9. 2016.

C. Závěr a náhrada nákladů řízení

24. Vzhledem k výše uvedenému krajský soud podle § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu zamítl.
25. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce v řízení úspěšný nebyl a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady nevznikly, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 31. 3. 2015 č. j. 7 Afs 11/2014-47, č. 3228/2015 Sb. NSS).
26. O náhradě nákladů řízení osoby zúčastněné na řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 5 s. ř. s. tak, že jí náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože jí neuložil žádnou povinnost, při jejímž plnění by jí náklady vznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Olomouc 7. března 2023

Mgr. Barbora Berková v. r.
předsedkyně senátu